

บทนำ

คริสตัสที่ถูกจองจำ

"หยุดนะ!"

ข้าจะงักผีเท้า ถึงคนพวกนั้นไม่ได้มีท่าที่จะเข้ามาทำร้ายข้า แต่การหยุดเพื่อเล่นสนุกกับเจ้าพวกนั้นก็เป็นการพักผ่อนหย่อนใจที่ไม่เลวเหมือนกัน

"มองพวกเราลี หันกลับมาแล้วลืมตามองพวกเรา!" ฟังน้ำเสียงก็รู้ว่าคนพูดพยายามข่มความตื่นตระหนกเอาไว้ แต่ก็ทำไม่ได้ เพราะสุดท้ายเขาแทบจะตะโกนออกมาด้วยซ้ำ

"ทำไมล่ะ" ข้าเพียงแต่พุดยี้มๆ ว่า "ข้าไม่จำเป็นจะต้องทำแบบนั้นก็สามารภมองเห็นพวกเจ้าได้อย่างชัดเจน"

ใช่แล้ว ข้าเห็นทุกอย่างชัดเจน โถงตำหนักด้านหลังข้าแต่เดิมเป็นสิ่งก่อสร้างหรูหราอลังการ ประตูลใหญ่เป็นประตูหินขนาดยักษ์สองบาน ถ้ามันถูกปิดเข้าหากันจะมีตราสัญลักษณ์พระอาทิตย์ดวงโตปรากฏอยู่ตรงกลาง ทั้งสองข้างของประตูเคยมีเสาเรียงราย ด้านหลังเสาเหล่านี้เป็นกำแพงสูงใหญ่ที่แผ่กว้างออกไปเรื่อยๆ ทำให้สิ่งก่อสร้างนี้เป็นเหมือนลานรูปพัด

แต่ไม่ว่าจะประตู เสา หรือกำแพงล้วนแต่แกะสลักด้วยลวดลายที่น่าเบื่อ มันทำให้ข้าต้องเฟงความสนใจให้มากขึ้นเพื่อสัมผัสของที่ไม่มีประโยชน์

8 The Legend of Sun Knight พลิกตำนานเทพอัศวิน 5

พวกนั้น!

แต่ตอนนี้มันดูดีขึ้นเยอะ เพราะเสาทั้งหลายต่างล้มระเนระนาด ลวดลายแกะสลักแตกหักจนหมด ประตูหินทั้งสองบานก็ถูกซึ้งระเบิดทิ้งไป ตั้งนานแล้ว บัดนี้โถงตำหนักกลายเป็นซากก้อนหินกองใหญ่ เวลาซึ้งใช้พลัง ล้มผัสเลยสบายขึ้นกว่าเดิม เพราะแค่สัมผัสรูปร่างคร่าวๆ ไม่ให้ตัวเองเดินๆ อยู่แล้วไปชนเศษซากพวกนั้นเข้าก็พอ ไม่ต้องไปสนใจว่าบนก้อนหินจะมี ลวดลายแกะสลักอะไรอีก

"ครีอูล! หันกลับมามองพวกเรานะ!"

เจ้าหมอนี่เรื่องมากจริงๆ!

ซึ้งเคลื่อนตัวไปปรากฏต่อหน้าเขาในเลี้ยววินาที ใกล้จระะยะห่างเหลือ แค่สิบเซนติเมตร จากนั้นก็ลืมนึกขึ้นและพูดใส่หน้าเขาว่า "ในเมื่อเจ้ากล้า เรียกให้ซึ้งกลับมา กล้าออกคำสั่งให้ซึ้งลืมนึก นั่นแปลว่าเจ้าพร้อมที่จะตาย แล้วใช่ไหม"

ลมหายใจของฝ่ายตรงข้ามถี่ขึ้น เขาพูดด้วยความตื่นกลัวว่า "ดวงตา ของเจ้า..."

"มันเป็นยังไง" ซึ้งพูดหยันๆ "เป็นสีดำใช่ไหม แปลกมากหรือไง ซึ้ง ไม่ได้เปลี่ยนไปแค่ดวงตาหรอกนะ"

เขากลับปฏิเสธ "ไม่ใช่สีดำ แต่เป็น..."

"ซึ้งไม่ยกฟัง!" ซึ้งตวาดจบก็พูดยั่วว่า "ในเมื่อซึ้งมองไม่เห็นสีที่ เจ้าพูด เพราะฉะนั้นโลกใบนี้มีเพียงสีเดียวก็มากเกินพอแล้ว และมันคือสีดำ สีดำ สีดำ! ฮ่าๆ!"

ซึ้งระเบิดพลังมีดออกมาทำให้ร่างของหมอนั้นกระเด็นไปไกล เดิมที เขาก็บาดเจ็บสาหัสจนไม่มีแรงต่อต้านอยู่แล้ว พอถูกระเบิดเข้าและล้มกระแทก กับพื้นก็ลงไปอีกหลายตลบ เขาถึงกับเอามืออุดปาก กระอักไอออกมา มีแต่ เลือดสีแดงสด

ท่ามกลางเทพอัศวินที่ล้มระเนระนาด มีเพียงสองคนเท่านั้นที่ยังยืน อยู่ได้ เมื่อทั้งสองเห็นคนที่บาดเจ็บสาหัสกระอักเลือดออกมาก็มีสีหน้า

แตกตื่นแล้วเข้าไปช่วยพยุงทันที แต่สองคนนั้นก็บาดเจ็บไม่น้อย พอเข้าไปช่วยพยุงจึงเอียงซ้ายเอียงขวา ถ้าเกิดล้มลงไป อาการบาดเจ็บของทั้งสามคนจะต้องสาหัสกว่าเดิมแน่ๆ เจ้าพวกนี้มันโง่จริงๆ!

ข้าพุดยั่วเย้าว่า "เจ้าโง่ ถ้าพวกเจ้าพาเจ้าหมอนี้ไปห่างๆ หน่อย ไม่แน่ว่าอาจจะรักษาชีวิตของเขาเอาไว้ได้ก็ได้"

ทั้งสามเงยหน้าขึ้น คนที่ถูกหามตะคอกใส่ชื่อว่า "ครีอุส! เจ้าคิดแบบนี้จริงๆ นะเหรอ!"

"ข้าคือเกรเซียส" ข้าตอบกลับอย่างไม่ค่อยพอใจเท่าไรๆ ต้องทำยังไงถึงจะให้เจ้าหมอนี้จำชื่อของข้าได้ซะที ทั้งๆ ที่ข้าก็เรียกชื่อของเขาเขาคือ...เฮ้อ! ชื่อของเขาคืออะไรกันแน่นะ...ใช่แล้ว แลนซ์นั่นเอง!

ข้าหนีออกแล้วและพุดยั่วว่า "แลนซ์ เทอร์มิส ถ้าเจ้ายอมคุกเข่าแล้วเรียกข้าว่าเกรเซียสล่ะก็ ข้าอาจจะปล่อยเจ้าไปก็ได้"

แลนซ์มองหน้าข้า ท่าทางราวกับว่า...เจ็บปวดหัวใจมั้ง อาจจะใช่ หรือข้าอาจจะใช้พลังสัมผัสมากเกินไป เขาอาจจะแค่เสียใจเท่านั้นเอง หรืออาจจะกำลังคิดว่าควรจะคุกเข่าขอร้องข้าดีหรือเปล่า ฮ่าๆ!

ตอนนี้เองที่หนึ่งในคนที่กำลังพยุงแลนซ์อยู่ตวาดเสียงดังว่า "เจ้าไม่ใช่ครีอุส แล้วก็ไม่ใช่เกรเซียสด้วย เจ้าไม่ได้เป็นอะไรทั้งนั้น!"

ข้าหยุดหัวเราะแล้วหันไปมองคนที่พุดด้วยสายตาเย็นเยียบ เขาคือ... ซาคส์ ใช่แล้ว ซาคส์ เจ้าหมอนี้ชอบพุดในสิ่งที่ข้าไม่ชอบฟังอยู่เรื่อย

"ฆ่าพวกนั้นซะลอรเรน ทั้งหมดนั้นแหละ..." ข้าหนึ่งไปสักพักค่อยชี้ไปที่แลนซ์ "ยกเว้นเขา ข้าจะฆ่าเจ้าหมอนี้ด้วยตัวเอง! เจ้าลงมือก่อน ข้าอยากให้เห็นทุกๆ คนตายด้วยตาของเขาเอง!"

"ขอรับ!" ลอรเรนเดินผ่านตัวข้าไปหาพวกแลนซ์ที่ยืนอยู่ ในมือถือดาบปีศาจที่ได้รับสืบทอดมาจากตระกูลของเขา

น่าแปลก เมื่อกั้เขาอยู่ตรงนี้ด้วยเหรอ ข้าแอบแปลกใจนิดหน่อยตามหลักแล้วไม่มีสิ่งไหนที่สามารถปิดบังพลังสัมผัสของข้าได้ โดยเฉพาะลอรเรนผู้ซึ่งมีพลังมีตรุนแรงแบบนี้

10 The Legend of Sun Knight พลิกตำนานเทพอัศวิน 5

ลอเรนกำดาบตรงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็วเหมือนเงาที่แวบไป จนกระทั่ง เขาฟันซาคส์ ข้าถึงเห็นร่างของเขาชัดๆ ซาคส์ได้ตอบไม่ทัน ดาบเล่มนั้น ฟันเข้าที่ไหล่ของซาคส์และผ่ายาวมาจนถึงหน้าอก น่ากลัวว่าหัวใจของเขาคงจะถูกผ่าออกเป็นสองซีกด้วยเหมือนกัน

ซาคส์ล้มลงไปโดยที่ยังไม่ทันได้กรีดร้องเลยสักแอะ

"เฮฟเพตัส!"

คนที่พุงและนออยู่อีกข้างคือไอร์เมอร์ เขาตะโกนออกมาด้วยความตกใจ ทำท่าเหมือนจะพุ่งออกไป แต่ลอเรนชักดาบออกจากกรงของซาคส์แล้วตัวอีกครึ่ง หัวของไอร์เมอร์หลุดออกจากคอ

ข้าเดินตรงไปข้างหน้าและหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง ตอนนี้ก็เหลือแค่แลนซ์เจ้าหมอนี่... ข้าต้องการจัดการเขาด้วยตัวเอง!

ทันใดนั้นก็มีการวางสายหนึ่งโผล่ออกมาจากวงหน้าแลนซ์เอาไว้ เขาคืออิซลัน เขากางแขนทั้งสองข้างออกเพื่อปกป้องแลนซ์ไว้ จากนั้นก็ร้องตะโกนใส่ข้าว่า "ครีอุส! หยุดเดี๋ยวนี้ละ! เจ้ารู้ตัวหรือเปล่าว่าตอนนี้กำลังทำอะไรอยู่ เทพอัศวินทั้งสิบสององค์ไม่มีทางทำร้ายเทพอัศวินทั้งสิบสององค์เด็ดขาด เจ้าเป็นคนพูดประโยคนี้เองไม่ใช่หรือ!"

ข้าแค้นเสียงที่ออกมา ลอเรนพุ่งตรงเข้าไปทันทีพร้อมกับแกว่งดาบในมือ ตัวดเป็นรูปตัว X บนหน้าอกของอิซลัน บาดแผลลึกจนเห็นถึงกระดูก

เมื่อเสร็จหน้าที่เขาก็ชักดาบออกมา อิซลันค่อยๆ ล้มลง และแน่นอนว่าเป็นการล้มลงแบบที่ไม่มีทางจะลุกขึ้นมาได้อีกต่อไป

"หยุดเดี๋ยวนี้! หยุดเดี๋ยวนี้ละ!"

แลนซ์ทำทางเจ็บปวดจนไม่อยากจะมีชีวิตอยู่อีกแล้ว เขาหยิบดาบที่เป็นประกายระยิบระยับด้วยลำแสงแห่งเทพออกมา... นำแปลก เมื่อกี่เขาถือดาบเล่มนี้อยู่ด้วยหรือ ข้าเริ่มเกิดความสงสัยอีกครั้ง แต่แล้วคำพูดของแลนซ์ก็ดึงดูดความสนใจของข้าไปจนหมด

"เกรเซียส! เกรเซียส! ข้าขอร้องละ หยิบดาบเทพครีอุสขึ้นมา! หยิบมันขึ้นมา!"

"ในเมื่อเจ้ายอมเรียกชื่อของข้า...งั้นก็ได้ ตามใจเจ้าละกัน"

ข้าเดินตรงไปข้างหน้า หยิบดาบเทพครีอุสขึ้นมากำไว้แน่น ลำแสงแห่งเทพบนดาบทำให้ข้ารู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไร ความรู้สึกเหมือนถูกแสงแยงตา และรู้สึกร้อนที่ฝ่ามือ แต่กลับไม่เจ็บปวดเลยสักนิด

แลนซ์ดูมีความหวังขึ้นมา เขาลองเรียกชื่อข้า "ครีอุส?"

ข้าหันไปมองแลนซ์พร้อมรอยยิ้ม และเห็นว่าเขาก็ยิ้มกลับมาเหมือนกัน จากนั้นเขาก็ก้มหน้ามองพื้นที่เต็มไปด้วยซากศพ พูดอย่างเจ็บปวดว่า "ครี...ครีอุส...เจ้าอย่าโทษตัวเองเลยนะ ทั้งหมดนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า ต้องโทษคนที่ทำร้ายเจ้าต่างหาก"

"ไม่หรอก มันเกี่ยวกับข้า" ข้าพูดยิ้มๆ "เพราะข้าเป็นคนออกคำสั่งให้ลอเรนเป็นคนฆ่าพวกเขา"

แลนซ์ตัวแข็งทื่อ

ตอนนี้เองที่ข้าแทงดาบเทพครีอุสเข้าไปโดยที่แลนซ์ยังไม่ทันได้ขยับตัว โใบดาบพุ่งเข้าไปในร่างของเขาจนไม่อาจทะลุไปได้มากกว่านี้อีกแล้ว เหลือเพียงแต่ด้ามดาบเท่านั้น

เขาเซไปสองก้าว แต่ก็กลับมายืนตรงได้อีกครั้ง แถมยังเงยหน้าขึ้น หัวเราะอย่างน่าสมเพช "เกรเซียส...ไม่...ไม่ใช่ เจ้ามันเป็นคนแค่...แค่..."

ข้าเป็นคนแค่...?

แลนซ์...แลนซ์! อย่าเพิ่งล้มลงไป บอกข้าก่อน...

ข้าเป็นอะไรกันแน่

บทที่ 1

การกระทำอันชั่วร้ายของลิซซ์* ผู้เป็นอมตะข้อที่หนึ่ง :
ผู้วิญญูณเด็กา กลัว ไม่ยอมหลบยอมนอน

"ครีอุส...ครีอุส"

ถึงข้าจะยังไม่ได้ลืมตา แต่ก็รู้สึกแล้วว่า มีพลังมืดที่เป็นรูปร่างคนอยู่
ด้านข้าง...ลอรินนั่นเอง!

ข้าแทบจะกระโดดผลุงขึ้นมาจับไหล่ของเขาพร้อมตะโกนอย่างแตกตื่น
ว่า "ทำไมเจ้าต้องลงมือด้วย! ถึงจะเป็นคำสั่งของข้า แต่เรื่องแบบนี้...
เรื่องแบบนี้...ถึงจะเป็นคำสั่งของข้าก็ห้ามทำตามเด็ดขาด!"

ลอรินนิ่งงัน เขารอจนข้าเลิกเขย่าเขาแล้วค่อยถามกลับมาว่า "เรื่อง
แบบนี้มันไหนหรือ เรื่องแบบไหนกันล่ะ"

"ก็เรื่องที่ฆ่า..." ข้าทำให้ประโยคนั้นออกมาจากริมฝีปากยังไม่ได้เลย!
ทำไมข้าถึงออกคำสั่งแบบนี้ได้ แถมยังออกคำสั่งอย่างไม่มีควมลังเลเลย
สักนิดเดียว! เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด!

"ครีอุส เจ้าฝันร้ายหรือเปล่า" ลอรินถามด้วยความสงสัย "ข้าได้ยิน
เสียงเจ้าครางตลอดเวลาเลยเดินเข้ามาดู แต่ก็ไม่เห็นเกิดอะไรขึ้น เจ้าแค้นนอน

* ลิซซ์ คือ อมนุษย์อมตะ มีสติปัญญาและพลังอำนาจเหมือนตอนยังเป็นมนุษย์ทุกประการ อดีตเคยเป็นนักเวทที่ใช้
ศาสตร์มืดทำให้ตนเองเป็นอมตะ โดยเก็บวิญญาณไว้ในกล่องแห่งชีวิต

อยู่บนเตียงเฉยๆ"

ฝันร้ายนั้นเธอ คราวนี้ซ้ากลับนั่งงีบข้าง จากนั้นซ้าก็แผ่พลังสัมผัสออกไป

ซ้านอนอยู่ในห้องห้องหนึ่ง ในห้องไม่ได้มีสิ่งของอะไรมาก ซ้านั่งอยู่บนเตียงเตียงหนึ่ง ด้านข้างมีโต๊ะเก้าอี้อยู่หนึ่งชุด บนโต๊ะมีม้วนเอกสารเต็มไปหมด ประตูห้องก็ไม่ใช่ประตูธรรมดา แต่เป็นประตูเหล็ก บนผนังมีหน้าต่างบานเล็กๆ อยู่หนึ่งบาน

ที่นี้คือห้องกักบริเวณ ใช่แล้ว! ซ้าถูกเทอร์มิสท์กักบริเวณนี่นา

เป็น...เป็นแค่ฝันร้ายเท่านั้นจริงๆ เหนอ

"คริสตัส เจ้าเป็นอะไรหรือเปล่า" ลอเรนถามด้วยความกังวล

แต่ความฝันเมื่อคืนี่สมจริงเหลือเกิน! แม้กระทั่งความรู้สึกตอนที่ซ้าสั่งให้ลอเรนฆ่าคนอื่น...มันเป็นการฆ่าเพื่อความสนุกเท่านั้น เหมือนเด็กเล็กๆ ที่รู้สึกว่าการสั่งไหนน่าสนใจก็จะลงมือทำโดยที่ไม่สนใจว่าคนอื่นจะต้องรับผลร้ายแรงขนาดไหน!

อีกทั้งซ้ายังรู้สึกเหมือนตอนที่อยู่ที่หุบเขาทริเซล เมื่อซ้าดูพลังมืดเข้าไปปริมาตรมหาศาล ความรู้สึกที่อยากทำในสิ่งที่ต้องการ ไม่มีความหวาดกลัว ไม่มีการผูกมัด ไม่มีสิ่งที่ควรทำหรือไม่ควรทำ...บัดๆ เรื่องไปไว้ด้านข้างโดยไม่ไยดี ความคิดในตอนนั้นมีแค่เรื่องที่ทำแล้วสนุกหรือไม่เท่านั้นเอง...น่ากลัวเหลือเกิน!

"คริสตัส ซ้าว่าเจ้าแค่ฝันร้ายเท่านั้น" ลอเรนพูดด้วยความเป็นห่วง "ซ้าเฝ้าอยู่ด้านนอก ไม่เห็นมีใครเดินเข้ามาในนี้เลยสักคน"

เป็นอย่างนั้นเธอ แต่จริงๆ แล้วห้องกักบริเวณมีประตูลับนะ ถึงจะไม่มีใครเข้ามา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าซ้าไม่ได้ออกไปซะหน่อย! กลัวแต่ว่า...ระหว่างที่ซ้าหลับซ้าคงไม่ได้ลงมือทำอะไรลงไปหรอกนะ

ไต่ขึ้นมาว่าโลกนี้มีคนที่เดินละเมอด้วย ก็คือคนที่นอนอยู่แล้วลุกขึ้นมาทำเรื่องแปลกๆ โดยที่ไม่รู้สึกตัวเลยสักนิด...พอคิดมาถึงตรงนี้ซ้าก็พูดอย่างไม่วางใจว่า "ซ้าจะไปดูพวกเขา"

14 The Legend of Sun Knight พลิกตำนานเทพอัศวิน 5

ลอเรนถามด้วยความประหลาดใจ "ดูใครกัน"

"เซฟเฟดัส เคเรส ไอซอท แล้วก็เทอร์มิล"

ข้าพุดพร้อมกับลุกขึ้นยืน พอดูว่าเสื้อผ่ามาสวมได้ก็เดินออกนอกประตู ลอเรนรีบร้อนวิ่งมาขวางหน้าข้าและพูดอย่างหนักแน่นว่า "เทอร์มิล บอกไว้ว่าถ้าไม่มีคำสั่งของเขา เจ้าจะออกจากห้องกักบริเวณไม่ได้เด็ดขาด!"

"ข้าจะออกไป"

"ไม่ได้! เทอร์มิลบอกว่าจะปล่อยให้เจ้าออกไปไม่ได้!" ลอเรนตอบหนักแน่นกว่าเดิม

ความโกรธปะทุขึ้นกลางอกข้า ข้าตวาดอย่างอดไม่ได้ว่า "ลอเรน ฮาเดส! ให้มันรู้ซะบ้างว่าข้าต่างหากที่เป็นประมุขของตำหนักเทพอัศวินอันศักดิ์สิทธิ์!"

ลอเรนชะงัก แต่ข้าเองก็ชะงักไปเหมือนกัน

ถึงยังงี้ก็ไม่ควรตะคอกใส่ลอเรนแบบนี้ เขาแค่ทำตามคำสั่งเท่านั้น อีกอย่างเขาเพิ่งดำรงตำแหน่งเทพอัศวินฮาเดสได้ไม่เท่าไร จึงยังไม่รู้สัญญาณลับๆ บางอย่างเหมือนคนอื่นๆ

เทพอัศวินทั้งสิบสององค์ต่างรู้กันดีว่าเมื่อไหร่ที่ข้าออกคำสั่งอย่างจริงจัง แม้แต่เทอร์มิลก็ไม่มีทางโต้แย้งข้าได้ เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงมักจะทำตามที่ข้าสั่ง และที่น่าแปลกกว่านั้นก็คือเทพอัศวินทั้งสิบสององค์ต่างแยกออกว่าเมื่อไหร่ที่ข้าออกคำสั่งอย่างจริงจังและเมื่อไหร่ที่ไม่ใช่ ข้าเคยถามพวกนั้นหลายครั้งว่าพวกเขาอาศัยอะไรมาตัดสินว่าข้าจริงจังหรือไม่จริงจัง ถ้าเกิดข้ารู้ละก็ คราวหลังข้าจะได้แกล้งทำเป็นจริงจัง...

"งั้นก็ได้" หลังจากที่ลอเรนขมวดคิ้วครุ่นคิดอยู่สักพัก ในที่สุดเขาก็พยักหน้า แต่พอรีบปากแล้วเขาก็กลับพูดอย่างเคร่งเครียดขึ้นกว่าเดิมว่า "แต่ข้าจะตามเจ้าไป เจ้าห้ามสลัดข้าทิ้งอีกนะ"

"ตกลง!" ข้าตอบตกลงทันที

เพื่อไม่ให้ลอเรนเป็นกังวล ข้าเลยคว้ามือเขามาจับไว้ จากนั้นก็ลากเขาวิ่งตรงไปยังระเบียงหน้าห้องของเทพอัศวินทั้งสิบสององค์ ห้องที่ใกล้ที่สุดคือห้องของเซฟเฟดัส ข้าปล่อยมือของลอเรนแล้วค่อยๆ ผลักประตูห้อง

ของเฮฟเฟตัสเข้าไป

ประตูห้องไม่ได้ล็อกไว้ แค่ผลักเบาๆ มันก็เปิดออก ซ้ำค่อยๆ ย่องเข้าไปยืนอยู่ปลายเตียง มองคนที่กำลังนอนอยู่บนนั้น

เตียงก็ไม่ใช่เล็กๆ แต่เฮฟเฟตัสกลับไปนอนกางแขนขาอยู่ที่ด้านหนึ่งของเตียง แขนขาครึ่งหนึ่งห้อยอยู่นอกเตียง ลักษณะท่าทางดูไม่ได้เลยจริงๆ!

จำได้ว่าในฝัน ลอเรนฟันเข้าที่หัวไหล่ของเฮฟเฟตัสจนขาดสะพรั่ง... แต่พลังสัมผัสบอกซ้ำว่าหัวไหล่ของคนนอนอยู่บนเตียงไม่ได้ขาดออกจากกันเลยแม้แต่น้อย

ข้าถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่แล้วก็รู้สึกไม่ค่อยสบายใจอีกครั้ง จึงร้องเรียก "เฮฟเฟตัส"

คนบนเตียงสะดุ้งเฮือกแทบจะกระโดด ตะโกนว่า "ใคร... ครีอูล์นั้นหรือ"

พอจำซ้ำได้เฮฟเฟตัสก็มองซ้ำอึ้งๆ ถึงเขาจะถูกปลุกขึ้นมากลางดึก แต่กลับออกท่าออกทางไม่มีอาการง่วงเหงาหาวนอนเลยสักนิดเดียว ขนาดดวงตายังเบิกชะงว้าง

ข้าเดินเข้าไปตบว่าเขา เขาทำแค่มองซ้ำอึ้งๆ งงๆ อยู่แบบนั้นโดยที่ไม่ร้องเจ็บเลยสักนิด...เฮฟเฟตัสไม่เป็นอะไรจริงๆ ด้วย! ข้าถอนหายใจโล่งอกอีกครั้ง

ข้าเดินออกจากห้องตรงไปที่ห้องของเคเรสทันทีโดยไม่สนว่าเฮฟเฟตัสจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ห้องของเคเรสอยู่ถัดจากห้องของเฮฟเฟตัส แต่พอออกมาข้างนอกก็เห็นว่าเคเรสอยู่ที่ระเบียงแล้ว ใบหน้าของเขาเต็มไปด้วยความแปลกใจ เขาสวมชุดนอน แต่เท้ากลับเปลือยเปล่า ในมือโง่งคันธนูไปตรงหน้า สภาพของเขาดูขัดแย้งกันไปหมด

"ครีอูล์?" เขาพูดเสียงเบาด้วยความตื่นตกใจ "เจ้าถูกเทอร์มิสลักบริเวณไว้ไม่ใช่หรือ นี่เจ้าแอบหนีออกมาหรือไง รีบกลับไปซะ! เมื่อกี้เฮฟเฟตัสร้องเสียงดังมาก บางทีอาจจะทำให้เทอร์มิสตื่นก็ได้!"

ข้าไม่พูดไม่จาเดินตรงเข้าไปจับหัวของเขาหมุนซ้ายหมุนขวา

"ครีอูล์...โอ๊ย! คอข้าเคล็ดแล้วนะ เบาๆ หน่อยไม่ได้หรือ!" เคเรส

10 The Legend of Sun Knight พลิกตำนานเทพอัศวิน 5

ร้องไวววาย แต่ก็ไม่ได้ห้ามซ้ำห่มุนหัวของเขาต่อ สงสัยเขาคงจะไม่รู้ว่าซ้ำกำลังทำอะไรอยู่...ช่างเป็นคนดีจริงๆ!

ดีมาก! คอและหัวของเครสไม่ได้แยกกันแถมยังสามารถร้องไวววายได้ ถ้างั้นก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรอีก

พอสะบัดหัวของเครสเสร็จซ้ำก็ตรงไปยังห้องของไอซอททันที ถึงจะยังไม่เปิดประตูแต่ซ้ำก็รู้แล้วว่าด้านในเกิดอะไรขึ้น

เด็กขนาดนี้ไอซอทกลับยังไม่นอน เขานั่งหันหลังให้ประตูห้อง บนโต๊ะมีเค้กที่ทำเสร็จไปครึ่งหนึ่งวางอยู่ ไอซอทกำลังตั้งอกตั้งใจใช้ครีมประติษฐ์เป็นดอกไม้ดอกเล็กๆ...ซ้ำใช้ซาเตะประตูออกแล้วพุ่งตัวเข้าไปทันที

ไอซอทแทบจะกระโดดโหรง เขาหยิบเค้กชิ้นแล้วหันตัวกลับมา จากนั้นก็ชะงักแบบเดียวกับเฮฟเฟดัส

ซ้ำเดินคู่เข้าไปหาแล้วปิดเค้กที่เป็นอุปสรรคทิ้งไป ฉีกเสื้อผ้าเขาออกใช้มือลูบหน้าอกเนียนๆ ของเขาจนแน่ใจว่าไม่มีบาดแผลรูปตัว X ที่ลึกลงเห็นกระดูก

"ดีจังเลย!"

ซ้ำถอนหายใจเฮือกใหญ่ ถึงจะยังไม่เห็นเทอร์มิส แต่ถ้าเฮฟเฟดัสเครส และไอซอทไม่เป็นอะไร เทอร์มิสก็คงไม่เป็นอะไรเหมือนกัน! ทุกอย่างเป็นแค่ฝันร้ายเท่านั้น เรื่องต่างๆ ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ซ้ำไม่เคยออกคำสั่งให้ลอรินฆ่าพวกเฮฟเฟดัส ลอรินไม่ได้ฆ่าพวกเขา และซ้ำก็ไม่ได้ฆ่าเทอร์มิส เป็นเรื่องที่ดีจริงๆ...

"เห็นหรือยัง กลางค้ำกลางคืนครีอุสไม่ยอมนอน กลับวิ่งมาฉีกเสื้อผ้าของไอซอท หึๆ"

มีเสียงกระซิบกระซาบดังมาจากด้านข้างประตู

"หรือว่าจะผิดหวังจากพวกเจ้าหญิงมากเกินไป ก็เลยคิดจะเปลี่ยนแนว"

"งั้นคราวหน้าซ้ำต้องลือประตูห้องให้ตีก่อนเข้านอน..."

"ประตูบานเดียวจะไปมีประโยชน์อะไร ขนาดมังกรยังขวางเขาไว้ไม่ได้เลย"